

Arrest

nr. 82 939 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 januari 2012 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 1 februari 2012, onder een bijlage 13*quater*. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten G. Z. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 27.10.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.03.2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.03.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) dit beroep verwierp. Overwegende dat betrokkene op 12.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren aangezien hun Hele gezin problemen zou hebben Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene voor de rest van het interview elke medewerking weigert. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. artikel 62 van de wet van 15 december 1980, art. 3§2 VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 01.02.2012 is in strijd met de art 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

"De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen"(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoekster ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken.(R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopies betrof niet in overweging werden genomen.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd

(R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G.)

De asielaanvraag van verzoekster is samenhangend met die van haar dochter, Mevr A. G., geboren te Staryle Atagi op (...), met de Russische nationaliteit, verblijvende te (...) (Nationaal Nummer (...)) - DVZ Nummer: (...)). De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde evenwel deze asielaanvragen samen te behandelen, hoewel die samenhangend zijn en verzoekster als oude vrouw in feite niet in staat is een interview te ondergaan. Van gebrekkige medewerking is hoegenaamd geen sprake.

De doktersattesten en het bewijs dat haar zoon geslagen werd door een politieagent dienen aangezien te worden als een nieuw bewijs.

Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://j.t.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster betoogt dat haar asielaanvraag in samenhang gelezen moet worden met de asielaanvraag van haar dochter G. A. (...) (rolnummer 91.549) en dat de bestreden beslissing bestaat uit standaardformuleringen. Ze stelt dat de doktersattesten en het bewijs dat haar zoon geslagen werd, waarvan haar dochter bewijzen zou hebben neergelegd, wel degelijk nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad merkt op dat verzoeksters grieven gericht zijn tegen de beslissing genomen ten aanzien van haar dochter, G. A. (...) rolnummer 91.549, waardoor het middel onontvankelijk is.

Voorts wordt vastgesteld dat uit de verklaring van verzoekster blijkt dat zij niet verwezen heeft naar de stukken die haar dochter zou hebben bijgevoegd, waardoor de verwerende partij niet verweten kan worden in de beslissing niets te hebben vermeld aangaande de desbetreffende documenten.

Verzoekster betwist niet dat zij zelf geen enkel document heeft bijgebracht, waardoor de beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze besluit dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die een reëel risico op ernstige schade of gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken. Het determinerende motief van de bestreden beslissing wordt derhalve niet betwist.

Het eerste middel is niet onontvankelijk, minstens niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoekster zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.”

2.2.2. Verzoekster stelt dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de aangevoerde gegevens.

Er wordt vastgesteld dat uit de verklaring van verzoekster blijkt dat zij niet verwezen heeft naar de stukken die haar dochter zou hebben bijgevoegd, waardoor de verwerende partij niet verweten kan worden in de bestreden beslissing niets te hebben vermeld aangaande de desbetreffende documenten. Verzoekster toont zelfs niet aan dat zij gegevens had bijgebracht.

Verzoekster betwist niet dat zij zelf geen enkel document heeft bijgebracht, waardoor de beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze besluit dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die een reëel risico op ernstige schade of gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken. Het determinerende motief van de bestreden beslissing wordt derhalve niet betwist.

Het tweede middel is niet gegrond

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending Art 3 E.V.R.M.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetatbe> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster is de mening toegedaan dat haar gezin opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoekster wijst er dan ook terecht op dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoekster teruggewezen zou worden naar Tsjetsjenië zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen hij verzoekster. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.3.2. Verzoekster stelt dat zij opnieuw slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandelingen in geval van een terugkeer. Bovendien zal een terugkeer een psychologische ontreddeering teweegbrengen.

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS, 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS, 14 maart 2022, nr. 104.674; RvS, 25 juni 2005, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen

concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC